

борис
априлов
*
НЕ
ПИПАЙ
КУФАРА
*
куклена
пиеса

ЛИЦА:

ЧАРЛИ – фокусник, изпълнява се на живо;
ДИМБИ – човече
ДОМБИ – човече
МОКСИ – магаре
ЛИСКО – лисиче

Музика. Нещо като увертюра. Обстановката е лаконична, чиста, просто фон, върху който може да се играе всичко.

Музиката секва.

В кадър се появява фокусникът Чарли, облечен официално, при това с цилиндър. В ръцете си държи куфар с надпис: НЕ ПИПАЙ и прословутата си магическа пръчка. Поставя куфара долу, до него изправя пръчката.

Ч а р л и /смъква ръкавиците/. Аз съм фокусникът Чарли... Днес ще си позволя да ви направя няколко фокуса...

Неочаквано се чува вик за помощ. Някой зове за помощ, но спокойно.

Г л а с. Помощ!... Помощ!... /Пауза./

Чарли трепва и се обръща към страната откъдето викат.

Г л а с. А бе, не чувате ли, че викам за помощ?

Ч а р л и /към публиката/. Някой вика за помощ. /Втурва се и изчезва./

Музика. Леко и кратко. Край на музиката. Тишина.

Само куфарът и магическата пръчка.

Чува се песен. Някой пее.

Аз съм Димби, Димби, Димби,

аз съм Димби, Димби-дим!

Аз съм Димби, Димби, Димби,

аз съм Димби, Димби-дим!

Мелодията минава в подсвиркване.

Д и м б и /Появява се с подсвиркване. Вижда куфара и млъква/. А!... /Приближава се и поглежда пръчката./ О!... /Обръща се, иска да скрие уплахата си и тръгва обратно с песен./ Аз съм Димби, Димби, Димби. Димби, Димби, Димби-

дим... /В десния край на сцената спира отново и се обръща, изпълнен с любопитство./ Аааа!...

В това време се чува същата приближаваща се песен, само че с други думи и Димби се скрива, но така, че да види какво ще стане.

Приближаващата се песен:

Аз съм Домби,
Домби, Домби!
Аз съм Домби,
Домби-дом!
/Повторение/

Д о м б и /вижда куфара и млъква/. А!... /Приближава се и поглежда пръчката, дори я помирисва./ О!...

Д и м б и /гласът му/. Аха!
Д о м б и /трепва/. Какво?
Д и м б и. Аха, аха!...

Домби разбира, че няма повече работа тук, където се чуват тайнствени гласове, обръща се и тръгва обратно, и за доказателство, че не го е страх, запява.

Д о м б и. Аз съм Домби, Домби, Домби, Домби, Домби...

Д и м б и /гласът му/. Стой!... /Домби се заковава на място, като войник./
Ходоом, марш! /Домби тръгва отново./ Стой! /Домби спира./ Ха-ха-ха! /Оъс смях се появява Димби./

Д о м б и /обръща се ядосано, че Димби го е изиграл/. О, Димби, здравей!

Д и м б и. Здравей, Домби!... Как си?

Д о м б и. Добре съм. Разхождам се.

Д и м б и. Къде се разхождаш?

Д о м б и. Амии, реших да се разходя до този куфар и обратно... А ти?

Д и м б и. И аз.

Д о м б и. И ти ли до куфара?

Д и м б и.. Да.

Д о м б и. И обратно?

Д и м б и. Да.

Д о м б и. Наистина беше приятно... Стигаш до куфара и се връщаш... Това е най-приятната ми разходка в живота... Просто исках да прочета какво пише на куфара.

Д и м б и. И аз.

Д о м б и. Така ли?... Че тогава да прочетем заедно.

Страхливо тръгват към куфара. Застават до него. На височина и двамата са малко по-големи от куфара.

Д и м б и /внезапно/. А!...

Д о м б и. Какво – А?

Д и м б и /поизплашено/. Преди малко тук пишеше нещо, а сега – нищо.

Д о м б и /бързо/. Какво? /Гледа./ А!...

Д и м б и. Какво – А?

Д о м б и. Онова, дето го имаше, го няма.

Чува се песен. Двамата се скриват.

Аз съм Мокси, аз съм Мокси.

Аз съм Мокси, мокси, мо!
Аз съм Мокси, аз съм Мокси,
Мокси, Мокси, Мокси, Мо!
/Песента секва./

М о к с и /гледа куфара/. А!... /Приближава се до пръчката./ О!... /Изплашва се и се обръща, замаскирва уплахата си с песен./
Аз съм Мокси,
аз съм Мокси...

Д и м б и. Стой!... /Мокси се заковава на място./
Д о м б и. Горе ръцете!
М о к с и /уплашено/. Ами... аз ня-ня-нямам ръце!
Домби и Димби започват да се смеят...
Д и м б и. Защо нямаш?
М о к с и. Защото съм копитно животно.
Д о м б и. По-точно?
М о к с и. Магаре.
Димби и Домби се смеят. В това време се чува нова песен и те бързо прибират Мокси при себе си.
Д и м б и. Скрый се да видим кой ли иде сега?
Д о м б и. Бързо!
Чува се песен.

Аз съм баба Меца.
Аз съм баба Меца.
Стана ли ви ясно
колко съм опасна?

Като си пее и пристъпва в ритъм, влиза Лиско.
Л и с к о /съглежда куфара/. А!... Куфар!... Човек не може да се разходи като хората... Върви си и си пее и изведнъж – на среща му куфар!... Остави това, ами до куфара все ще се скрие някой да те изплаши.
Д и м б и /появява се и говори на останалите/. С този не се излиза на глава.
Появяват се и останалите.
Д о м б и. Чуваш песен на мечка, скриваш се, а се явява Лиско.
В с и ч к и. Здравей, Лиско!
Л и с к о /оглежда ги/. Какво правите до този куфар?
Д о м б и. Чудим се.
Л и с к о. Защо? Какво има за чудене?
Д и м б и. Този куфар имаше надпис. На него беше написано нещо.
Изведнъж – нищо.
Д о м б и /бързо/. Няма надпис, няма нищо.
Л и с к о. Как да няма? Има.
Всички поглеждат. Надписът се е появил отново: НЕ ПИПАЙ КУФАРА.
Димби поглежда Домби. Двата се разтреперват.
Д и м б и /трепери/. Домби, какво става?

Д о м б и. Не знам, Димби... Преди малко нямаше.
Д и м б и. А сега – има.
Д о м б и. А още по-преди малко – пак имаше.
Д и м б и. А после нямаше.
Д о м б и. А сега пак има. Димби!...
Д и м б и. Какво?
Д о м б и. Да се махаме!... Този куфар си прави каквото си ще.
Д и м б и /съвсем уплашено/. Домби!
Д о м б и. Какво, Димби?
Д и м б и. Виж! /трепери като лист./ Онова отново го няма.
Д о м б и. А!
Л и с к о. Ей, какво правите с този надпис?... Къде изчезва?
Всички отстъпват назад.
Д о м б и. Да вземем да се махнем, а?
М о к с и. Ами да!... Не ми е приятно да гледам как нещо ту го има, ту го няма. Нещо, което си го има, трябва да си го има и обратно.
Д и м б и. Да, ама това нещо го имаше.
Л и с к о. Е, да, ама сега го няма.
Изведнъж куфарът се извъртява и отново показва страната с надписа.
В с и ч к и /реагират с учудване/. Оооо! /Пристъпват назад./
Всички са събрани в ъгъла на сцената, уплашени, готови да изчезнат от това тайнствено място. Само Лиско прави крачка към куфара.
Д и м б и. Лиско, къде?
Л и с к о /прикрива страха си/. Този куфар ме интересува!
Д о м б и. А аз викам да, бягаме.
Л и с к о. Ще ми се да го отворя.
М о к с и. Чухте ли?... Той е луд.
Д о м б и. Ще отворя един толкоз страшен куфар. Почти тайнствен. Върни се!
Л и с к о. Не мога. Ако не го отворя, ще се презирам цял живот.
Д и м б и. Да отвориш този страшен куфар, който се върти, когато му скимне?
Л и с к о. Да!... Нещо, което е затворено, трябва да се отвори. Нещо, което е неизвестно, трябва да стане известно... /Всички мълчат./ Трябва да се открива. Да се намират нови неща. Някои откриват земи и морета, други... планети...
М о к с и. Но не и куфари!
Л и с к о. Там стои един затворен куфар... Следователно – трябва да се отвори. Представете си, че в него има нещо много интересно.
Д о м б и. Слушате ли го?
М о к с и. Да си вървим... Аз съм магаре и не ме интересува какво има в разни ми ти куфари, които се въртят както си щат и се поклащат. Слушайте мен, вътре има нещо страшно.
Л и с к о. Какво може да има?
М о к с и. Я тайнствена сила, я нещо друго.
Л и с к о. Вие стойте там. /Прави още една крачка към куфара.
Д о м б и. Спрете го!

Д и м б и. Да ви кажа правата, и на мен ми се проверява.

Д о м б и. Защо не провериш?

Д и м б и. Предпочитам други да отварят, пък аз само да проверявам.

Л и с к о. Мокси!

М о к с и. Ккккакккво?

Л и с к о. Ти ли трепериш?

М о к с и. Ннне!

Д и м б и. Домби, ти ли трепериш?

Д о м б и. Мммоолллия тгги сесе!

М о к с и. Нннито пппък ааз.

Д и м б и. Аз сссъщщщо... Изглеждда, чче зземята тррреперрри.

Всички млъкват. Треперят и наблюдават Лиско, който бавно изминава пътя до куфара. Лиско вдига лапа към него. Куфарът изведнъж ляга на широката си страна. Всички извикват. Лиско бързо се озовава при тях.

Л и с к о /учудено/. Той ллегна!

М о к с и. Ллегнна. я!

Д и м б и. Ввижтте!

Ново тайнствено явление: магическата пръчка, която досега си стоеше кротко забита до куфара, тръгва, покачва се на него и ляга по дължината му.

В с и ч к и. Ааааа! /Избягват./

За наша изненада, куфарът започва да се плъзга надясно, после още по-надясно и застава на тяхното място. Магическата пръчка слиза от него и се обляга на ръба му, както се обляга човек на сандък.

Появява се Лиско. Вижда куфара пред носа си, извиква уплашено и изчезва.

Пръчката заобикаля куфара и застава от другата му страна. Лиско се появява този път от другата страна, където досега беше куфарът. Показва се едва-едва.

Л и с к о /към куфара/. Ейй!

Куфарът се поклаща.

Л и с к о. Слушай бе, куфаре, няма да ме уплашиш. Имал съм работа с орел, победих една акула – от теб ли ще ме е страх... Ето! /Прави крачка напред, за да покаже, че не го е страх./

Куфарът се помества една педя към него.

Л и с к о. Охо! /Избягва./

Куфарът въздъхва. Лиско се показва отново.

Л и с к о. Слушай, не ме е... сссс...

Куфарът въздъхва повторно. Лиско се скрива и се появява отново.

Л и с к о. Хората се качиха на луната, пък аз... един куфар... Ела насам!

Куфарът се помества още една педя към него. Лиско отстъпва, уплашено.

Л и с к о. Не толкова.

Куфарът се връща на мястото си.

Л и с к о. Така те харесвам... Да не мислиш, че ме е страх? Виж!

Лиско прави стъпка напред. Куфарът също, към него. Лиско побягва на секундата. Скрива се и се появява отново.

Л и с к о. Защо се страхуваш?... Хе-хе!... Той се страхува. /Гледа го./ Смееш ли да направиш още една крачка?

Пауза. Куфарът се поемства още малко към него. Лиско отстъпва.

Л и с к о. Още една?

Куфарът тръгва решително към него. Лиско изчезва. Куфарът застава на Лисковото място. Пръчката отново се опира на него. Лиско се появява от другата страна, където досега е стоял куфара.

Л и с к о /инатчийски/. Пак ли се изплаши?... Защо мълчиш?... Какво търсиш на другата страна?... Защо не посмееш... да... дойдеш... при... мен? /Куфарът не помръдва./ Ей, пъзльо!... Страхливец!... Разтрепераха ти се гащите!... /Напомпва се./ Знаеш ли кой съм аз?. А?... /Още по-геройски./ Кажи де, знаеш ли кой съм аз?

К у ф а р ъ т /трепва/. Не.

Л и с к о /отскача назад и отвърща кротко/. А, аз съм едно обикновено лисиче... Нищо и никакъв Лиско. /С любопитство./ Тази пръчка каква е? /Пръчката се изправя./ Аха!... Изправена пръчка /Пръчката тръгва към него./

Г л а с о в е т е на приятелите му:

– Лиско, бягай!

– Какво чакаш?

– Не те ли е страх?

Л и с к о /напук/. Не!... Макар, че ме е страх.

Пръчката се изправя пред носа му. Двата се "гледат" в упор. Лиско поглежда назад – да бяга ли, да стои ли, не знае.

Д и м б и /вече зад гърба му/. Можеш ли да я пипнеш?

Л и с к о /фука се/. Стига да искам.

Д и м б и. Пипни я де.

Л и с к о. А, какво ще я пипам сега. Какво ми е направила.

Д и м б и. Страх те е.

Л и с к о. Мен?... Виж!... /Протяга трепереща лапичка напред и... докосва пръчката./ Видя ли?

Д и м б и. Лиско, герой си!

Лиско взима пръчката в лапите си. Запява.

Ето я пръчката

тя е в ръцете ми.

Лъскава, хубава –

най-чудната пръчка в света.

Д и м б и. /към другите зад себе си, които не се виждат/.

Ето я пръчката,

тя е в ръцете му,

лъскава, хубава –

най-чудната пръчка в света!

В с и ч к и /отначало без да се виждат, но после се появяват страховито, пеят/.

Ето я пръчката,

тя е в ръцете му,

лъскава, хубава –
най-чудната, пръчка в света! Тра-ла-ла, хоп-па-ла –
най-чудната пръчка в света.
Тра-ла-ла,
хоп-па-ла!
Най-чудната пръчка в света!

Докато всички пеят, Лиско размахва пръчката, балансира я, прави с нея фигури, върти я и пр.

М о к с и /в настъпилата тишина/. Лиско, сега какво ще я правим?

Д о м б и. Защо ти е?

М о к с и. Да я счупим! Да ѝ дойде акъла в главата.

Л и с к о. Докато си нямах пръчка, си казвах ех, защо си нямам една пръчка!
Сега, като си имам, си казвам, какво да я правя тая пръчка. /Без да ще, натиска бутончето на пръчката./

С рязко щракане, при което всички подскочат, горният край на пръчката отскача високо – големината ѝ се удвоява. Всички побягват на другата страна.

М о к с и. Не разбирам защо трябва да пипаме куфара, когато можем да си живеем, без да го пипаме.

Л и с к о. Мокси, ти си глупак.

М о к с и /навежда глава/. Знам... /Повдига глава./ Но не знам защо.

Л и с к о. Добре е да знаеш, че си глупак, Мокси, но още по-добре е, ако успееш да разбереш ЗАЩО си глупак. Ако разбереш тогава няма да бъдеш толкоз голям глупак.

М о к с и. Е, това е моята трагедия.

Л и с к о. Питаш, защо трябва да отворим куфара. Неизвестното трябва да стане известно. Щом горе има звезди, помъчи се да стигнеш до тях... Разбра ли?

М о к с и. Ако си губя времето да зяпам звездите, кога ще паса. Аз лично предпочитам да правя астрономически наблюдения с пълен стомах.

Л и с к о. Аз пък настоявам да го отворим! Ще присъствуваш и ти, разбра ли? Или ще ставаш човек или...

М о к с и /замислено/. Добре. Макар че не разбирам защо се мъчите да ме правите човек, когато съм си красиво, завършено магаре..

Всички се смеят.

Л и с к о /след общия смях/. Сега разбрахте ли защо трябва да отворим куфара?

В с и ч к и. Разбрахме!

Д о м б и /за всеки случай/. Ти ще го отвориш!

Л и с к о. Да, но вие трябва да бъдете наблизо, понеже...

М о к с и. Да те насърчаваме!

Л и с к о. Да.

Лиско тръгва бавно, внимателно към куфара.

В с и ч к и /като говорящ хор, като в опера/.

Лиско ще отвори куфара!

Лиско ще отвори куфара!

Лиско ще отвори куфара!
Лиско ще отвори куфара!

В с и ч к и /когато Лиско е до куфара, внезапно/. Стоп!

Лиско замръзва на място.

В с и ч к и /след паузата/. Хайде сега!

Лиско се подчинява, намира първата ключалка и натиска бутона.

Чува се щракане – щрак!... Говорящият хор се изпарява мигновено.

Л и с к о /обръща се към изчезналите приятели/. Хей, какво ви стана?

Д и м б и /явява се моментално/. Лиско, какво изщрака?

Л и с к о. Не знам. Нещо изщрака.

Д о м б и /застава зад Димби/. Нещо не изщрака ли?

М о к с и /появява се зад Домби/. Какво изщрака? Бомба ли?

Д и м б и. Баба ти е бомба!

М о к с и /примилено/. Не знам, може.

Д и м б и. Тихо!... Ще отваряме втората ключалка.

В с и ч к и /в хор/. Хайде, Лиско! Хайде, Лиско!

Лиско се навежда и в напрегнатата тишина натиска втория бутон. Чува се щракане.

Тишина. Пеят птички.

Л и с к о. Сега най-важното!...

М о к с и. Ама ще го отваряме ли?

Д о м б и. Лиско, нали ти?

В с и ч к и. Шшшшт!

Абсолютна тишина. Лиско долепя лапа до капака на куфара и започва да го вдига.

В с и ч к и. Шшшшт!

Лиско вдига капана изцяло.

Д и м б и. Лиско, да идвам ли?

Д о м б и. Какво има вътре?

М о к с и. Кккакво есе оказа?

Лиско мълчи, и гледа.

Д и м б и. А?

Д о м б и. Кажиде!

М о к с и /разтреперва се/. Свидетели сте, че бях против.

Д и м б и. Против кое?

М о к с и. Всичко... Това отваряне не ми харесва. Не може току-тъй да се отваря. Отварят се врати, консервни кутии, писма, тенджери, швепсове, прозорци...

Д и м б и. А куфарите?

М о к с и. Не.

Д и м б и. А какво се правят куфарите?

М о к с и. Носят се по гарите и летищата.

Д и м б и. Лиско, идвам!

Димби решително тръгва и се приближава до отворения куфар.

Д и м б и /поглежда вътре/. А!...

Л и с к о. Най-разнообразни непознати неща.

Д о м б и /не може да издържи/. Внимавайте, идвам! /Тръгва и се приближава, надниква в куфара/. Ей, че разнообразни неща!...

М о к с и. Дръжте ме! Идвам! /Тръгва с подсвиркване и гледа настрана. Застава не много близо до куфара, извърща леко глава и поглежда леко./ Нищотии!

Д и м б и. Моля?

М о к с и. Нищотии, викам!... Нищо!... Да го затворим, защото не ми се гледат такива едни нищотии.

Л и с к о. Мокси, съществува един закон на природата.

М о к с и. Нека си съществува.

Л и с к о. Според този закон, който отвори нещо, трябва да го разгледа. Който кацне на звезда, трябва да я разгледа. Не може току-така.

М о к с и. Че това не е звезда... Куфар!... Къде е звездата, къде е куфара!

Л и с к о /гледа в куфара/. Ще отворя ей тази кутия!

М о к с и. Хайде, пак да отваряме. Цял живот ще отваряме!

Д и м б и. Ако не щеш, бягай!

М о к с и. Да... Вие тук ще си отваряте каквото си щете, а аз ще бягам!

Д и м б и. Тогава, остани.

М о к с и. Да, ама вие непрекъснато отваряте разни ми ти куфари с нищотии.

Л и с к о /измъква кутията/. Отварям! /Отваря./

Промяна на осветлението, фееричност, особен рязък шум, нещо като иракане – от кутията изскача огромен букет изкуствени цветя. Отново нормалното осветление. Всичко бяга през глава, изчезва. На сцената е останал само Лиско. Пауза. Пълна тишина. Лиско държи кутията с цветята в ръцете си. Оглежда букета. Взима втора кутия.

Всички насърчават с песен:

Лиско ще отвори кутията,

Лиско ще отвори кутията.

С рязко движение Лиско отваря кутията. Тътен. Тътенът се усилва, от кутията започват да изригват панделки; ленти, балончета, хвърчат конфети – балончета, балончета и още ленти. Силни светкавици, серпантините просто заливат нашите герои.

Д о м б и. Олелее!

Д и м б и. Какво става тук?

М о к с и. Помоощ!

Ч а р л и /внезапно се появява/. Кой вика за помощ?... От един час някой вика и не мога да го открия.

М о к с и. Аз викам!

Ч а р л и /оглежда хаоса/. Какво сте направили?

Л и с к о. Извинете, вие кой сте?

Ч а р л и. Аз съм фокусникът Чарли. Пътувам и забавлявам всички. Но се загубих в гората.

Всички се размърдват и отърсват от финтифлюшките.

Ч а р л и. Кой отвори куфара?

Л и с к о. Аз го отворих.

Ч а р л и. Знам... Чувал съм за теб.

Л и с к о /уж скромно/. Е, има си хас!

Ч а р л и. Поне, направи ли им някой фокус?
Л и с к о. За сега – две експлозии с илюминации. Квартална вечеринка, край до зори.

Ч а р л и /смее се/. Не всеки може да прави фокуси, Лиско.

Л и с к о. Знам.

Ч а р л и. Ти, все много знаеш... /Измъква от куфара една кутия./

М о к с и. Пак ли ще взривяваме?

Ч а р л и. Спокойно! /Издига кутийката над главите им./ Внимавайте! /Отваря кутийката./ Взимаме едно яйце и една голяма червена кърпа. /Измъква ги от кутийката и ги показва, като кутийката оставя върху куфара./ Това е яйце]. /Показва го./ А това – кърпа... /Показва я./ Завиваме яйцето с кърпата!... Както виждате, яйцето изчезна.

М о к с и /глупашки/. Изчезна, ама в кърпата.

Ч а р л и. Разбира се, че е в кърпата.

М о к с и. Искам да изчезне не яйцето, а кърпата.

Ч а р л и /играе на изненадан/. Така ли искаш?

М о к с и. Да.

Ч а р л и /примирено/. Добрее!... Внимание! /Запретва ръкави и взема магическата пръчка, с която почуква лекичко по яйцето, а после я оставя настрана./ Започваме да търкаме, търкаме, търкаме, търкаме... /Трие кърпата около яйцето./ И виждаме как кърпата постепенно намалява своя обем и изчезва, изчезва, изчезва... Докато изчезне съвсем! /Показва само яйцето, което държи с два пръста./ Нито помен от кърпата!...

М о к с и. Еееей!

Д и м б и. Как стана?

Д о м б и. Кърпата изчезна.

М о к с и. Стопи се! /Оглежда въздуха./

Д и м б и. Добре го направи.

Само Лиско мълчи. Всички поглеждат към него.

Ч а р л и. Видя ли как нещо, което преди малко го имаше, вече го няма?

Л и с к о. А бе, то, че го има, го има, ама къде е!...

Ч а р л и. Както виждаш – няма го.

М о к с и. Ей, Лиско, не виждаш ли, че го няма?

Д о м б и. Изчезна като дим.

Л и с к о. Не може да изчезне съвсем. Някъде съществува... Според ма-те-риалис-тическата наука, нищо не може да изчезне без следа.

Ч а р л и /примира от удоволствие и смях/. Прав си!...

М о к с и. А сега не може ли да се появи?

Чарли започва да трие яйцето от всички страни, кърпата започва да се появява. Ето я и цялата. Изумителен, но лесен фокус.

М о к с и. Гръмна ме!... Простря ми акъла да съхне на слънце.

Д о м б и. Страшна работа!

Д и м б и. Този магьосник може да изчезне всичко, каквото си иска.

Д о м б и /продължава мисълта му/. Дървета, хора, паяци!

Л и с к о. Глупости!...

Ч а р л и. Моля?...

Л и с к о. Искам да кажа, че нищо не може да изчезне безследно.
Ч а р л и. /скрива усмивката си, обръща се към Лиско/. Съгласен ли си?
Л и с к о. /оглежда всички и после пак Чарли/. Моля?
Ч а р л и. /играе/. Съгласен ли си да те изчезна?
Л и с к о. Аз... когато бях...
Ч а р л и. /бързо, играе/. А бе, ти, чуваш ли какво ти говорят?
Л и с к о. Чувам, чувам.
М о к с и. Нещо не му се чува.
Д о м б и. Нали много такава...
Д и м б и. Знаеше.
Дълга пауза.
Л и с к о. Добре де... Хайде!
Ч а р л и. /строго/. Застани тук!
Л и с к о. Къде?
Ч а р л и. /сочи/. Тук!
Л и с к о. Защо тук?
Ч а р л и. Добре, стой там.
Л и с к о. А, не! – тук! /Застава на съвсем друго място./
Ч а р л и. /поглежда го и се стареа да скрие усмивката си/. Може и там.
Л и с к о. А не може ли тук?... Мисля, че оттук най-добре се изчезва.
Ч а р л и. Сам си избери мястото.
Л и с к о. Вече го избрах, но не можа ли преди това да отида да пия вода?
Нещо съм жаден.
В с и ч к и. Аааа!
М о к с и. Искане да драсне.
Ч а р л и. /измъква огромна синя кърпа от куфара/. Сега ще покрия Лиско с тази кърпа и ще го изпаря.
Л и с к о. /трепери и гледа кърпата/. Какво значи да ме изпарите?
Ч а р л и. Ще се превърнеш на пара. Тогава ще видим дали нещо, което го има, може и да го няма. /Покрива го с кърпата./ Такааа! /Кърпата трепери./ Защо трепериш?
Л и с к о. /гласът му под кърпата/. Това е опашката ми. Тя няма нищо общо с мен. /Гласът му секва, треперенето престава./
Ч а р л и. /към другите/. Сега ще видите!... Разправя, че е бил в гнездото на орела и в стомаха на акулата, но сега ще изчезне и вече няма да се появи.
Всички гледат уплашено как Чарли насочва пръчката към кърпата.
Ч а р л и. Тимби, мимби, таратомба. Таратомба, каратомба... Кайгартал-пиво-шул-шул!... Магическата пръчка ще изпари Лиско и вече няма да го има!... Тимби, мимби, таратомба! Таратомба, каратомба! Кайгартал-пиво-шул-шул!
Маха кърпата. Всички са изумени от изчезването на приятеля им.
М о к с и. /уплашено/. Какво стана?
Д и м б и. Вие наистина...
Д о м б и. Изчезна!
М о к с и. И вече няма ли?...
Ч а р л и. /жестоко/. Няма!... Сам поиска и изчезна. А и вие не го разубедихте. Настояхте да изчезне.

Д и м б и. Аз – никога... Искам си Лиското!...
Ч а р л и. Защо?
Д и м б и. Обичам си го!
М о к с и /енергично/. И аз си го искам!
Ч а р л и /прави се на изненадан/. И ти ли?... А!... Че защо?... Ти винаги се караше с него.
М о к с и /готов да заплаче/. Искам си Лиското!
Ч а р л и. Да беше казал... Сега се е превърнал на пара и скоро ще се превърне в едно малко бяло облаче. Ееей там, горе!
Всички поглеждат към небето.
Д о м б и. Искам си Лиското!
Д и м б и. И аз си го искам.
Ч а р л и. Че тогава защо мълчахте?
Д о м б и. Да видим какво ще стане.
Ч а р л и. И стана каквото стана.
М о к с и /заплаква/. Искам си гооо!... Вие сте лош човек!
Ч а р л и. Защо?
М о к с и. Къде ми е приятелят?
Ч а р л и. Но нали винаги се карахте?
М о к с и. Не се карахме, а спорехме, понеже аз винаги противореча, дискутирам.
Ч а р л и. Защо дискутираш?
М о к с и. Защото съм магаре. Ако не противореча, как ще бъде добро и завършено магаре?
В с и ч к и. Искаме си Лискотоо!
Шум, врява.
– Какво направихте!
– Обичам си го!
– Лиско, къде си?
Ч а р л и /изведнъж/. Тихо!... Млъкнете!
Д и м б и. Къде е Лиското?
Ч а р л и /силно/. Млъкнете!
Абсолютна тишина. Чарли отваря куфара, взема кърпата, постила я, изрича заклинанията си, вдига я и там ирърква лисичето – неподвижно и безмълвно.
Всички гледат ококорено, уплашено.
Л и с к о /изведнъж/. Казах ли ви, че нещо, което го има...
В с и ч к и. Ураааа!
Ч а р л и /ядосано/. Тихо!
Пълна тишина.
Л и с к о /довършва мисълта си/. ...не може да го няма!
Тук Чарли прихва да се смее. Смеят се и другите.
Ч а р л и. С теб наистина не се излиза на глава.
Л и с к о /гледа към небето/. Та кое облаче бях аз?
Чарли /след като се насмиват/. Тихо... /В настъпилата тишина./ Няма що, ти доказва, че нищо не може да изчезне безследно.

Д и м б и. А кърпата от яйцето?

В с и ч к и. Да. Кърпата!

Ч а р л и /въздъхва/. Сега ще ви направя отново фокуса... /Взема яйцето и кърпата./ Взимаме едно яйце и една кърпа... Обвиваме яйцето с кърпата... Правим няколко кръгчета върху тях с магическата пръчка. /Докато прави това, говори./ Няма магии, няма фокуси, вълшебниците са измислица. Каквото си направиш сам – никой не може да ти го направи... Магическата пръчка е само за отвличане на вниманието. И така, няма магии. Всичко е ловкост, сръчност, бързина и тайна. /Кърпата изчезва./

В с и ч к и. Еееее!

Ч а р л и. И се появява.

Чарли търка яйцето и кърпата се появява.

В с и ч к и. Еееее!

Л и с к о. Тайната!

Д и м б и. Каква е тайната?

Ч а р л и /усмихва се широко и чуква силно яйцето с пръчката/. Това яйце е изкуствено. Направено е от дърво. Отвътре то е издълбано и кухо. Има си и дупка. /Показва пред учудените им погледи дупката./ Която аз запушвам умело с пръст. /Показва, като я запушва и отпушва, да не се вижда../. А кърпата изчезва така.

Започва да я напъхва през дупката. Кърпата, разбира се, влиза в кухото яйце и изчезва.

Ч а р л и. Показвам яйцето, но винаги покривам с пръст дупката.

В с и ч к и. Еееее!...

Ч а р л и. И обратното – като търкам яйцето, вадя кърпата постепенно и накрая я показвам.

Размахва, кърпата.

В с и ч к и. Еееее!...

Ч а р л и. Магии не съществуват, хитрост и ловкост.

М о к с и. А Лиско?

В с и ч к и. Как изчезна Лиско?

Ч а р л и /почесва се по врата/. Това няма да ви кажа.

В с и ч к и. Ааааа!...

Ч а р л и. А ти, Лиско, защо се согласи? Не се ли страхуваше?

Л и с к о. Много.

Ч а р л и. Тогава?

Л и с к о. Рискувах, за да докажа твърдението си.

М о к с и. Тезата,

Ч а р л и. И постъпи като герой. Въпреки уплахата, настоя да докажеш твърдението си.

М о к с и. Тезата.

Ч а р л и. Героичен, но скромнен.

Л и с к о /навежда глава/. Такъв съм си.

Всички се смеят.

Ч а р л и. И как се наричаше пиесата, която гледахме?

В с и ч к и. НЕ ПИПАЙ КУФАРА!

Ч а р л и. А какво ще добавите вие?

В с и ч к и. ПИПАЙ КУФАРА!

Ч а р л и. Точно така!... Пипай куфара. Отвори го, погледни в неизвестното и ако можеш, направи го известно. Не спирай пред нищо. Рискувай, но откривай нови неща! /Запява./

Отвори,
погледни,
отгатни!
Всички тайни са твои сега.
Отгатни,
проникни,
разкажи –
обясни ни какво си видял!

В с и ч к и /пяят/.

Проникни с километри в земята,
слез във мрака на всяко море,
а след туй полети със крилата
до смълчаното горе небе.
Там различивай подробно звездите,
избери си едничка от тях,
най-красивата, като в мечтите –
лично твоя да бъде звезда.
Отвори, погледни, отгатни –
всички тайни са твои сега.
Отгатни, проникни, разкажи
на децата от целия свят.

Край